

τοῦ μαγητικοῦ ζωϊκοῦ φευστοῦ. Τὰ φαινόμενα
ἄρα τοῦ μαγνητισμοῦ ἔχουσι μεγίστην ἀναλο-
γίαν μὲ τὰ τῶν Σιβυλλῶν, τῶν Πυθιῶν καὶ ιερο-
φαντῶν τῶν ἀρχαίων, ὡς ἐπίστης καὶ μὲ ἐκεῖνα
τῶν Κουακέρων, τῶν Φακίρων, τῶν Βόνζων, καὶ
τῶν ἐρημιτῶν τῶν νεωτέρων.

Ως καὶ ἀνωτέρῳ ἐν τῇ παρούσῃ πραγματείᾳ εἴπομεν, οἱ νόμοι τῆς φύσεως εἰσὶν ἀμετάβλητοι. Οἱ κόσμος οὖτος, ως ἔργον τοῦ πανσόφου Θεοῦ, δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀνθρώπων ἐπιδιορθώσεων, οὐδ’ ἡτο δυνατὸν διδημιουργὸς αὐτοῦ νὰ περιπέσῃ εἰς τὸ ἀτόπημα, εἰς διούδ’ εἰς ἀπλοῦς ἐκ τῶν ἀνθρώπων μηχανικὸς περιπίπτει, εἰς τὸ νὰ κατασκευάσῃ δηλαδὴ μηχανήν, ἡτις νὰ ἔχῃ καθ’ ἑκάστην ἀνάγκην νέων μεταβολῶν ὅπως κινητᾶι. Τοῦτο θὰ ἡτο ἡ μεγαλητέρα κατὰ τοῦ Θεοῦ ἀσέβεια, ἃν τις ἐτόλμα νὰ τὸ ἴσχυρισθῇ. Εἶδοσιν δὲν ταῦθις ἀνεφέραμεν, ἐρανισάμενοι αὐτὰ κατεπευσμένως καὶ ὡς ἔτυχεν ἐκ δικρόδων πραγματειῶν καὶ ἰδίως ἐκ τινος καταχώρισθείσης ἐσχάτως ἐν τῇ Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο Κόσμων, καταφαίνεται ἀριδήλως ὅτι πάντα τὰ συμβαίνοντα ἐν τῷ κόσμῳ, ὅσον παράδοξα, ὅσον ἀνεξήγητα καὶ ἀν παρουσιάζονται εἰς τοὺς ἡμετέρους δρθαλμούς, εἰναι μὲν λα ταῦτα σύμφωνα πάντοτε πρὸς τοὺς φυσικοὺς νόμους.

ΟΙ ΕΚ ΠΑΙΔΩΝ ΜΝΗΣΤΕΥΘΕΝΤΕΣ.

(Συνέχεια, ἵδε φυλλάδιον 21).

Απαξ ἐμφθείς εἰς τὸν κρημνὸν τοῦτον, δὲν ὁ πι-
σθιδρόμησε πλέον ἀλλὰ συνεμόρφωσε τὴν διαγωγὴν
του πρὸς τὴν νέαν τοῦ λογικοῦ του διεύθυνσιν.
Πολλάκις τῷ συνέβη νὰ μὴ φανῇ ἀκριβής εἰς τὰς
ώρας τῆς συνεντεύξεως, περιστάσεις ἀπρόσποτοι τὸν
ἡνάγκασαν νὰ ἔλθῃ ὀδλίγον βραδύτερον, ή μᾶλλον
ὑποθέσεις σπουδαιίαι, αἱ δὲ προπαρασκευαὶ τοῦ
γάμου του τὸν ἡνάγκαζον νὰ ἀναχωρῇ ταχύ-
τερον. Ή κυρίᾳ ἐφάπινετο μὴ προσέχουσα εἰς τὴν
μεταβολὴν ταύτην, ἥρχετο πρὸς συνάντησίν του,
ὅτε ἤκουεν ἀνοιγομένην τὴν θύραν, τῷ προσεφέ-
ρετο ἀπαραλλάκτως πάντοτε, συνεμερίζετο τὰς
χαράς του, καὶ τὸν ἐπαρηγόρει εἰς τὰς Θλίψεις του.
Μήτε ἐπιπλήξεις τῷ ἀπέταινε, μήτε δυσμένεια
τῷ ἐδείκνυεν· ἐκ διαλειμμάτων μόνον τῷ ὑπεμί-
μηνος τὸν τρίτον ὄρον, διὸ τῷ ἐπέβαλε. Τότε δὲ
ἀγωνία ἀνέκφραστος, φρίκη ἀκουσία τὸν κατε-
λάμβανε καὶ δικρήσιος ἐδοκίμαζεν ἴσχυρὰν συγ-
κίνησιν· ὅρκοι ὅμως ἐπανειλημμένοι, δικριτύρη

σεις αἰώνιου ἔρωτος παρηκολούθουν ἐκάστην τῶν
ὑπομνήσεων τούτων καὶ ή γχλήνη δὲν ἔδραδυνε
γὰ επέλθη.

Περὶ τὰς δεκαπέντε ἡμέρας διήρκεσεν ἡ ζωὴ
αὕτη, μετὰ παρέλευσιν τῶν διποίων διερώνυμος
ἐδέστης νὰ καθιερώσῃ ὅλον τὸν καιρόν του εἰς τὴν
τακτοποίησιν ἀρχαίων οἰκογενειακῶν ὑποθέσεων.
Εἰς τῶν ἐξαδέλφων του ἔμελλε νὰ νυμφευθῇ, ἢ
δὲ μελλόνυμφος αὐτοῦ, ἵτις ἐκ μεγάλης κατήγε-
το οἰκογενείας, ἣντον ἀκόμη εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ
ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν ὅπως ἔλθῃ εἰς τὸν βρα-
χίονας τοῦ συζύγου της. Μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου τού-
του διερώνυμος εἶχε κληρονυμικήν τινα ὑπόθε-
σιν νὰ τοκτοποιήσῃ, ἢ δὲ ὑπόθεσις αὗτη, ἵτις
ῶφειλε νὰ ῥυθμισθῇ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ γέρον-
τος κόμητος Βεράλδη, ἔμεινεν ἐκκρεμής ἐξ ἀμε-
λείας καὶ ἐμπιστοσύνης, ἵνα αἱ δύω οἰκογένειαι
εἴχον ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίκς αὐτῶν εὐθύτητος. ὅπως
δὲ τακτοποιηθῶσιν αἱ ὑποθέσεις αὗται ἐδέστης νὰ
ἔλθῃ διερώνυμος εἰς διασκέψεις μετὰ τοῦ ἐξαδέλ-
φου του ἀμφότεροι ἔδειξαν μεγίστην ἀφιλοκέρ-
δειαν καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐπερχετάθη φιλικῶς. Ἀπὸ τῆς
τυχαίας ταύτης σχέσεως ἐγεννήθησαν μεταξὺ τῶν
δύο τούτων νέων αἰσθήματα συμπαθείας καὶ ὑπο-
λήψεως, καὶ διερώνυμος, οὕτως ὠνομάζετο διεξ-
αδέλφος τοῦ διερώνυμου, ἐπέμεινεν ὅπως διεξά-
δελφός του ἔλθῃ εἰς τὸν γάμον του, τελεσθησόμε-
νον ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ πενθεροῦ του.

Ο ίερώνυμος ἔκαμε τὰς ἐπιφυλάξεις του, διότι ή-
θελε ν' ἀναφερθῇ εἰς τὴν ἑρωμένην του προηγουμένως
καὶ ζητήσει τὴν συγχατάθεσίν της, διὰ τι-
νων ἡμερῶν ἀπουσίαν. Εἰς τοὺς πρώτους λόγους
του εἶδος λυπηρᾶς συγκινήσεως κατέλαβεν αὐτὴν
καὶ ἐτήρησεν μίαν στιγμὴν σιωπὴν, ἀλλὰ τα-
χέως συνελθούσα εἰς τὴν προτέρων της κατάστα-
σιν, ἔδωσεν εἰς τὸν φίλον της πλήρη ἐλευθερίαν
νὰ δεχθῇ τὴν γενομένην αὐτῷ πρόσκλησιν, διότι
εἴπε παρατηροῦσα αὐτὸν ἀσκαρδαμούσκει, ἐνεπι-
στένεστο εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὸν δοκὸν του.

Ο ίερώνυμος ἡσθάνθη μικράν τινα ἀνάκουφισιν εὐτυχής, διότι ἀνέλαμβανεν ἐπί τινας ἡμέρας τὴν ἀτεξαρτησίαν του, ἵς εἶχε παραυτηθῆ, ἥρχισε τὴν ὁδοιπορίαν του ἐν μιᾷ τῶν ἐχρινῶν. πρωΐῶν. Αἱ πεδιάδες ἦσαν ἀνθοστόλιστοι, αὔρα δὲ γλυκεῖς ἐκ τῆς θαλάσσης ἀποπνέουσα ἔθιώπευε τὸ πρόσωπόν του· μετ' οὐ πολὺ ἐπαυλις ἐν τῷ μέσῳ κοιλάδος εἴλκυσε τὴν προσοχήν του. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ αὐτῆς ἥτον ἀρχαία καὶ ἀπλοϊκή, οἱ δὲ νῦν λοι κίονες της καὶ τὰ μαρμάρινα κοσμήματά της

ἀνεμίμησκον τὰ δωριαῖτερα οἰκοδομήτατα τῆς ὁμολογίας ἀρχιτεκτονικῆς, ἣν δὲ καλλιτέχνης ἔλα-
βεν διά πρότυπον αὐτοῦ. Σειρὰ πευκῶν, ὃν οἱ κλώ-
νες ἐσείσιοντο ἐκ τῆς πρωΐης αὔρας, ἔκρυπτε καὶ
ἀπεκάλυπτεν ἀλληλοδιαδόχως τὴν μαρμαροστό-
λιστον ἔποψιν τῆς οἰκοδομῆς· καταφέρεια δέ τις
ἔντι γῆς σκαπευτεύμεναι ἐν ισοπεδῷσει πορτοκαλέαι
καὶ βούται ἀνθοστόλιστοι, ἔφθανε μέχρι τέλους
τῆς κοιλάδος, ἔνθα εἰς εὐρεῖαν δεξαμενὴν ἐχύνον-
το τὰ διάτα δύσκολος, λαμβάνοντος τὰς πηγάς
του ἐκ τῶν παρακειμένων δρέων. Τὰ πάντα ἐφα-
νέρουν τὴν νεότητα, τὴν ἀνθηρότητα καὶ τὴν
ζωὴν, καὶ διερώνυμος ἡσθάνθη τὴν φυιδρότητα
αὐτοῦ, ἀναγεννωμένην, δταν δὲ ἔξαδέλφος αὐτοῦ
ἡλθεν, εἰς συνάντησίν του ἐν τῇ αὐλῇ, ἔλαθε τὸν
βραχίονά του, ἀνῆλθε τὴν μαρμαρίνην κλίμακα καὶ
εἰσέδυσεν εἰς μεγάλην αἴθουσαν λαμπρῶς ἐστολι-
σμένην μετὰ τεχνικῶν ἀναγλύφων. Ή μητρ-
σα ἦλθεν ὅπως τῷ προσφέρῃ τὰς φιλοφρονήσεις
της, εἰχε δὲ αὐτὴν ψφος ἀγέρωχον, βῆμα εὐγενεῖς
καὶ δύμοιαζε πρὸς Ῥωμαίαν ἀρχαίαν, πρὸς Πορκίαν
τινὰ ἢ Κορηνηλίαν. Εγγὺς αὐτῆς ἴστατο ἡ νέα
κόρη της, ἡ μητρή του Εὐτυχίου, παρθένος γλυ-
κεῖα, ἣν δὲ οὐρανὸς ἐπροίκησε μὲν δια αὐτοῦ τὰ
γόνητρα δροσερὰ ὡς τὸ δόδον, φαιδρὰ ὡς πτηνόν,
ἔχουσα δόφαλμοὺς ζωηροὺς καὶ ἀστραπηόλους,
μέτωπον καθαρὸν, διά οὐδενὸς ἔχουσα λύπης ἐπε-
σκιασμένον. Ἐφαίνετο γεννηθεῖσα διὰ τὸν ἔρωτα
καὶ τὰς ἥδονάς. Τὸ σῶμά της ἦτον ἀναλογίας
θαυμασίας, οἵ δὲ χαρακτῆρες αὐτῆς οὐράνιοι.
Μόλις δεκαπέντε ἀνοίξεις ἐφαίνετο διελθοῦσα, δι-
στε μόλις εἰσήρχετο εἰς τὴν ζωὴν, οὐδὲν ἐκ τῶν
τοῦ κάσμου γινώσκουσα ἤδη.

Οἱ ιερώνυμοις τὴν εἶδε μετὰ συγκινήσεως, καὶ
ἡσθάνθη γεννωμένην ἐν αὐτῷ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ
νὰ γίνη κύριος της εἰς τὴν ἐν τῷ βίῳ εἰσοδόν
της, καὶ νὰ τὴν μάθῃ νὰ ἀναγινώσκῃ ἐν τῇ καρ-
δίᾳ του. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον τῆς ἐπισκέψεως του, ἡ
παρουσία τῶν γονέων καὶ τοῦ μηντηρὸς της, ἡ
ἀνάμνησις τῶν δεσμῶν, οἵτινες ἐδέσμευσαν τὴν ἐλευ-
θερίαν της, τῷ ἐπέβαλλον ὑποχρεώσεις, καὶ ἀπε-
φάσισε νὰ καταπνίξῃ τὸ αἴσθημά του ἐν αὐτῇ
τῇ ἀρχῇ του. Φεύ! τοιαύτη ἀπόφασις ἦτον ἀνωτέρα
τῶν δυνάμεων του, καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν τὴν ἐ-
ληπτούσης πλειστάκις. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἄφρων κόρη ἐφαί-
νετο αἰσθανομένη κλίσιν τινα ἀκταπαγκητοῦνδι αὐ-
τὸν, καὶ ἐλάμβανε περισσοτέραν εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς
πνευματώδεις χαριεντισμούς του ἢ εἰς τὴν κατά-
τι ψυχρὰν περιποίησιν τοῦ μηντηρὸς της.

Τὰ πάντα εἶχον καλῶς τὴν πρώτην ἡμέραν τὸ
ἐσπέρας τῆς δευτέρας ἐτελέσθη δὲ γάμος, δν πα-
ροκολούθησε χορὸς, φωταψία καὶ διάφορα πυρο-
τεχνήματα ἐν τῷ κήπῳ. Ή ἐορτὴ διήρκεσε μέ-
χρι τῆς ἡμέρας, δὲ δειπνόμοις ἔχων τὴν κεφα-
λὴν πλήρη τῶν ἀνχυνήσεων τοῦ χοροῦ, τοῦ πλουσί-
του καὶ τῆς κομψότητος, ἡτις ἐνυπηρχε παντοῦ,
ἀνέβη εἰς τὴν ἀμάξάν του, καὶ ἡμιθανῆς ἐκ τῆς
δύπνίας ἐπανῆλθε μόνος εἰς Νεάπολιν. Τέσσαρας
λεύγας ὠφειλε νὰ διατρέξῃ δπως ἐπανέλθῃ εἰς
τὸν οἰκόν του, ἐκείθεν δὲ ἐνδυθεὶς νὰ μεταβῇ πρὸς
συνέντευξιν τῆς μηνηστῆς του, ἡτις τὸν περιέμενε
κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν εἰς τὴν μονήρη ἐπαυ-
λήν της. Ή μηνηστή του! Εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην
παρέστη ἀκουσίως ἐνώπιόν του ἢ εἰκὼν τῆς νέας
ἐκείνης παρθένου, ἣν πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀφήσει,
παρθένου τοσούτῳ ζωρᾶς καὶ ἀνθηράς, ἐν δῃ τῇ
λάμψει τῆς νεότητος καὶ εἰς τὴν εὐτυχῆ ἐκείνην
ἡλικίαν, καθ' ἣν τὰ πάντα οὐδὲν ἀλλο εἶναι ἢ ἔ-
ρως καὶ ἥδονή. Όποια διαφορά! Ή ἀνάμνησις αὐ-
τῆς τῷ ἐπροξένησε ἕιγος ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ δύδυνη
δεινὴ τὸν κατέλαθεν. Έν τούτοις ἐφθασεν εἰς τὴν
Νεάπολιν καὶ κατόπιν εἰς τὴν ἐπαυλήν. Οὐδὲν εἶχε
μεταβληθῆ, η αὐτὴ πανταχοῦ ἐπεκράτει ψυχρὰ,
πένθιμος, νεκρικὴ σιγή. Ή κυρία ἦλθεν εἰς ἀπάν-
τησίν του κατὰ τὸ σύνηθες, ἀλλὰ καὶ τοι μὴ ἰ-
δοῦσα αὐτὸν ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν οὐδὲν πλείω
χαράν, οὐδὲν πλείω σπουδὴν ἔδειξεν. Οἱ ιερώνυ-
μοις διηγήθη τὸ ταξείδιόν του καὶ τὰ τῆς ἐορτῆς,
εἰς ἣν παρευρέθη, φοιδούμενος δύμως μὴ διεγείρῃ
τὰς ὑπονοίας της παρέλειψε νὰ διμιήσῃ περὶ τῆς
νέας ἔξαδέλφης του, καὶ περὶ τῆς ἐντυπώσεως, ἣν
αὐτὴ τῷ ἐπροξένησεν. Ή συνομιλία ἡπηρέξε ψυ-
χρὰ, καὶ ἐνίστε διεκόπτετο ἀμφότεροι ἐφαίνοντο
στενοχωρημένοι, καὶ δὲ ιερώνυμος εὗρεν ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν
του γραμμάτιον τοῦ ἔξαδέλφου του, δι' οὐ τὸν
προσεκάλει νὰ δειπνήσῃ καὶ νὰ διέλθῃ τὴν ἐσπέ-
ραν παρ' αὐτῷ. Ἀκτὶς χωρᾶς ἔλαμψεν ἐπὶ τοῦ προ-
σώπου του, ἐνεδύθη ἐσπευσμένως καὶ μετέβη πα-
ρὰ τῷ φίλῳ του. Ἀγαπώμενος παρὰ τῆς οἰκογε-
νείας ἐν γένει καὶ τιμώμενος παρὰ τοῦ οἰκοδεσπό-
του ἔλαχεν ἀριστης ὑποδοχῆς· ἵδιώς ἡ μικρὰ ἔξ-
αδέλφη του ὑπῆρχε φαιδροτέρα ἢ κατὰ τὰς προ-
γουμένας ἡμέρας. Ή τὸν ἐνδεδυμένην ἐσθῆτα ἀ-
πλῆν, ἀλλὰ κομψήν, καὶ μεταξὺ τῆς πλουσίας

εξ ἀνθέων στεφάνης, ήτις ἐκόσμει τὴν πυκνήν κόμην της καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ἀνθοδέσμους ἡ μικρὰ κεφαλὴ τῆς ἡνίας μαρματίας. Οὐ μαρκήσιος ἔμενεν ἐκστατικὸς ἀλλ᾽ ἔκρυψεν ἐν τῇ καρδίᾳ του δ, τι ἡσθάνεται ὁ Εὔτύχιος ἐλάτρευς τὴν σύζυγόν του, καὶ αὐτὸς εἶχεν ἀπαγγεῖλει ὄρκον φρικώδη.

Ἐν δὲ τῇ ἐπαύλει οὐδὲν ἐκτακτὸν συνέβαινεν ὁ μαρκήσιος ἐπεσκέπτετο αὐτὴν καθ᾽ ἑκάστην, ωμίδει μετ' ἐμφάσεως περὶ τοῦ χρόγου καθ᾽ διὸ μνηστή του ἤθελε καθ᾽ δλοκληρίαν εἰναι ἴδική του, ἀλλ᾽ ἥρχετο βραδύτερον καὶ ἀνεχώρει ταχύτερον· οἶσον δὲ καιρὸν ἔμενε πλησίον αὐτῆς ἦτον ἐμφροντις καὶ σκεπτικός. Εἰς τὸν τρόπους ὅμως τῆς ἀγνώστου οὐδεμίᾳ μεταβολὴ ἐφαίνετο, οὐδὲν ἐδείκνυε γινώσκουσα, ἀπὸ ἐναντίας πάρεδέχετο πάσας τὰς προφάσεις, ἀς τῇ ἔφερον. Ἐνιστεὶς δρῶς ἔδριπτεν ἐπὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς βλέμμα ὑποπτον, διπέρ εἰσέδυε μέχρι τῶν μυχῶν τῆς καρδίας του.

Ἐν τούτοις εἰς Νεάπολιν τὰ πράγματα ὠδεύον καλῶς, διάτι, τοῦ Ἱερώνυμου γνωρίζοντος καλλιστανὰ ἐκμεταλλεύθη τὴν ἀπειρόκακον ἐκείνην ψυχὴν, ἡ Φιορέλλα ἥγαπτοσεν αὐτὸν μὲ δόλην τὴν αφοδρότητα πρώτου ἔρωτος. Οὐ Εὔτύχιος οὐδεμίαν εἶχε τῶν ἐπισυμβανόντων ὑπόνοιαν, καὶ εἰς τὰς πρὸς τὸν ἔξαδελφόν του σχέσεις του εὑρίσκειν αὐτὸν ἀείποτε πλήρη εὐγενείας καὶ αὐταπαρνήσεως. Ἄλλως τε ὁ Ἱερώνυμος ἐνήργει μετὰ προφυλάξεως καὶ δὲν ἔποιε συνιστῶν τῇ Φιορέλλῃ τὴν μεγαλητέραν προσοχὴν, ὥστε οὐδὲν ἐτάρασσε ταύτην τὴν σκευωρίαν, εἰς ἣν δὲ κίνδυνος ἔδιδε περισσότερον θέλγητρον.

Αἱ ἐπίσκεψεις τοῦ μαρκήσιού εἰς τὴν ἐπαύλην καθίσταντο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σπανιώτεραι· διότι δὲν ἐδύνατο ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς μνηστῆς του νῦν ἀποφύγη αἰσθημά τι δυσθυμίας, οὐδὲ ὡμίδει ποτὲ περὶ τῆς προσεχοῦς τοῦ γάμου των ἡμέρας χωρὶς νὰ καταληφθῇ ὑπὸ μυστηρώδους τινὸς φόρου. Μιὰς τῶν ἡμερῶν, καθ᾽ ἣν τῇ ἐλάλει περὶ τοῦ πάθους του καὶ τῆς προσδοκίας ἐν ἡ ἔζη, ἐκείνην ἥγερθη καὶ μὲ νφος πανηγυρικὸν τῷ εἶπεν — Οὐ δρόκος σας ἐδόθη καὶ ἐλάφηθος οὐδὲ ἔγω πλέον, οὐδὲ νμεῖς, οὐδὲ αὐτὸς δ Παντοδύναμος δύναται νὰ τὸν μετατρέψῃ, καὶ θέλει ἐκπληρωθῆ.

Τοῦτο ἦτον εἶδος προειδοποιήσεως, ἀλλ᾽ εἰς τὴν ἀστατον τοῦ μαρκήσιού καρδίαν οὐδόλως ἐνετυπώθη. Ἐμενεν καθήμενος καὶ σιωπηλὸς μέχρις οὗ ἡ ὥρα ἡτις τὸν ἐκάλει εἰς Νεάπολιν ἐσήμασεν. Ἡγέρθη καὶ εἰπὼν τῇ γραίᾳ ν ἀναγγείλη τῇ κυρίᾳ της ὅτι θέλει ἔλθει τὴν ἐπιοῦσαν ἀπὸ πρωίας,

ἔτρεξε παρὰ τῇ Φιορέλλῃ, ἵτις εὐρίσκετο εἰς χορόν τινα παρὰ μιᾷ φίλη της. Τὰ θέλγητρα τῆς νέας γυναικὸς κατετάραξαν τὸν Ἱερώνυμον, δεστις λησμονήσας τοὺς ὄρκους, τὸ καθῆκον του, ἐξήτησε μυστικήν τινα συνέντευξιν παρ᾽ αὐτῆς, ἔχουσης τὴν ἀδυναμίαν νὰ συγκατατεθῇ εἰς τὸ αἴτημά του. Ή συνέντευξις αὕτη ἔμελλε νὰ γείνῃ τὸ ἑπτέρας τῆς ἐπιοῦσης, καθ᾽ ἣν ὥραν δ Εὔτύχιος ἥθελε μεταβῆ ὅπως δειπνήσῃ παρὰ τῷ πατρὶ του καὶ ἡ νέα γυνὴ του ἥθελεν εἰσθαι μόνη ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον.

Τὴν ἐπαύριον ἡμέραν τῆς συνεντεύξεως, δ Ιερώνυμος ἔκαμε τὴν συνήθη ἐπίσκεψιν. Ή εἰς τὴν μνηστή του ἐπίσκεψις αὕτη, ἡτις ἀπὸ τίνος χρόνου τὸν ἡγάπηλει, τὸν ἐπίεσεν ἔτι μᾶλλον κατὰ τὴν περιστασιν ταύτην, ὅτε περιέμενεν ἄλλου εἶδους εὐτύχημα. Ἐπροσπάθει εἰς μάτην νὰ ἐμψυχώσῃ τὴν δμιούλιαν, ἀλλ᾽ οὐδέποτε αὕτη ἢν τόσον ψυχρά. Άφ᾽ ἐτέρου δὲ ἀγνωστος εἶχε τὸ βλέμμα παγετῶδες, τὸ ἥθιος ἀγέρωχον καὶ σχεδὸν ἀπειλητικόν. Οὐ Ιερώνυμος ἥθιάνετο φρικίασιν εἰς τὰς φλέβας αὐτοῦ καὶ τὸ αἷμά του ἦτον ἔτοιμον νὰ πήξῃ, ἔσπευσε λοιπὸν νὰ ζητήσῃ τὴν ἀδειαν τῆς ἀναχωρήσεως καὶ ἀπῆλθε πολὺ πρὸς τῆς ὡρισμένης ὥρας· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν θύραν, πρὸ τῆς ὁποίας τὸ ὄχημά του τὸν περιέμενεν, ἐξεπλάγη ἰδὼν ὅτι μεγίστην ὑπῆρχεν δμιούλη, πράγμα ὅπερ οὐδέποτε συνέβαινε κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ ἔτους. Ή ἀμαξα ἥρξατο πρέχουσα, η ὁδὸς ἢν δμαλὴ καὶ εὐθεία καὶ οἱ ἵπποι ἐπέτων δέν εἶχον πτερά. Άν ἔλεγέ τις εἰς τὸν ἡνίοχον δὲ εἰς τὸν κύριον του ὅτι θέλον ἀποπλανηθῆ ἐν τῇ δμιχλῇ, οὐδέποτε θὰ τὸ ἐπίστευον, καὶ δμως τοῦτο συνέθη. Δύσαντος τοῦ ἥλιου καὶ τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης, δ μιχλὴ κατέστη πυκνοτέρα, τὸ δὲ ὄχημα ἔτρεχε καὶ δμως δὲν ἔφθανεν εἰς Νεάπολιν. Δύνωρι παρηλθον οὕτω καὶ δ ἡνίοχος παρετήρησε τέλος φῶτα τὰ δποια ἔλαμπον καὶ ἐπὶ τέλους οἰκίας κατηπυθθη λοιπὸν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ δὲν ἔβράδυνε ν ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἐπλανήθη εἰς τὴν ὁδὸν τὸ δὲ χωρίον ἐν ᾧ εὑρίσκετο ἀπεῖχε δύω λεγύας τῆς πόλεως. Ο μαρκήσιος λυπούμενος ἔνεκα τῆς ἐπελθούσης ἀργοπορίας, προσεκάλεσε παρὰ τῷ ἡνίοχῳ ἔνα χωρικὸν ὄπως τῷ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγός. Η δμιχλὴ διεσκεδάσθη, αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης κατέπαυσαν τὴν σκοτίαν καὶ δ Ιερώνυμος ἀνυπόμονος εὐρέθη τέλος ἔμπροσθεν τοῦ μεγάρου τῆς Φιορέλλας, ἀλλὰ μίκην τούλαχιστον ὥραν μετὰ τὴν δρισθείσαν. Πρὸς μεγίστην του δμως ἔκπληξιν παρετήρησεν ὅτι εἰς πολλὰ δωμά-

τια ὑπῆρχε φῶς, καὶ κίνησις ἔκτακτος ἐφαίνετο βασιλεύουσα εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Εἰσελθὼν εἰς τὴν αὐλὴν συγνήτησεν ἔνα ὑπηρέτην ὃς τις ἐξήρχετο κατεσπευσμένως λέγων πρὸς ἔτερόν τινα ὃς τις ἴστατο ἐπὶ τῆς κλίμακος.

— Καὶ ἀν δὲν εῦρω τὸν δόκτορα Οὐσθέρτην;
— Φέρε ἄλλον, ὅποιος τύχῃ, διότι ὁ κίνδυνος εἶναι μέγας, τῷ ἀπεκρίθη φωνή τις πνιγηρά, ηγὸν Ἱερώνυμος ἀνεγνώρισεν ὡς τὴν τοῦ ἐξαδέλφου του. Οἱ λόγοι οὕτοις τῷ ἐπήνεγκεν ἐπὶ τῆς καρδίας δεινὴν προσβολὴν καὶ ἀνῆλθε τὴν κλίμακα τρέχων.

— Ά! εἶσαι σὺ, τῷ εἶπεν δὲ Εὔτύχιος, μὲν πρόσωπον ὡχρὸν καὶ ἡλλοιωμένον. Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἀλλὰ πῶς τὸ ἔμαθες;

— Εμαθα; τί λέγεις; τῷ ἀπεκρίθη δὲ Ἱερώνυμος. Ἐρχόμενος ἐκ τῆς ἐξοχῆς καὶ διαβαίνων τοῦ οἴκου σου, ἐνῷ ἐνόμιζον ὅτι οὐδεὶς ἥτον ἐν αὐτῷ, παρατηρῶ πολλὰ φῶτα καὶ ἀναβαίνω ἀλλὰ τί συμβαίνει;

— Ω Θεὲ, ἀνέκραξεν δὲ Εὔτύχιος, δὲν ἡξεύρεις; ή Φιορίλλα...

— Τί; διέκοψεν δὲ μαρκήσιος ὡχριῶν.
— Εἶναι ἀσθενής, ἐπικινδύνως ἀσθενής, καὶ διότι μὲ ταράττει εἶναι ἡ ταχύτης μεθ' ἣς τὸ κακὸν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν προβάίνει. Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω πῶς ἐνῷ πρὸ δύο ὡρῶν ἥτον ἀξιόλογα, κατελήφθη αἴφνης ὑπὸ ρίγους, εἶτα ὑπὸ σφοδρᾶς κεφαλαλγίας, ὑπὸ παλμῶν καὶ σπασμῶν καθ' ὅλα τὰ μέλη. Ἑσπευσαν νὰ μὲ φωνάξωσι, διότι ἡμῖν πάχρα τῷ πατέρι μου, τρέχω καὶ τὴν εὑρίσκω ὡχρὰν ὡς τὸν θάνατον, μὲ δρθαλμὸν ἀκίνητον καὶ χείλει σπασμωδικῶς κινούμενα. Μὲ βλέπει, προφέρει λόγους ἀνάρθρους καὶ δριλεῖ περὶ μιᾶς γυναικὸς, ητις ἴσταται πρὸ αὐτῆς, καὶ ἡς τὸ ἄγριον βλέμμα τὴν φονεύει. Τρέμεις ὡς τὸ φύλλον καὶ δὲν δύναται νὰ μπερνικήσῃ τὸν τρόμον της, λέγουσα ὅτι θὰ ἀποθάνῃ ἀν δὲν μακρύνωσι τὴν γυναικὴν ἐκείνην.

Οἱ μαρκήσιος κεραυνόπληκτος, ἐνθυμήθη τὸν δρόκον του καὶ τρόμος θανάτου κατέλαβεν αὐτὸν.

— Ή Φιορίλλα δὲν γνωρίζει τὴν γυναικὴν ταύτην, εἶπε, δὲν τὴν περιγράφει;

— Εἶναι ὡραία, μᾶς εἶπεν, ἀλλὰ ὡχρὰ, ὡχροτάτη καὶ πενθύμως ἐνδεδυμένη. Ἐπασχίσαμεν νὰ τὴν καθηπυχάσωμεν, λέγοντες διτὶ ὅσα βλέπει εἶναι πυρεσσούσης φυντασίας ἵνδαλματα, ἀλλ᾽ ἐκείνη τούναντίον μᾶς ἐθεβαίου ὅτι ἡ γυνὴ ἥτο προχρυματικῶς ἐμπροσθεν αὐτῆς, ἔχουσα ἐπ' αὐ-

τῆς προσηλωμένα τὰ μεγάλα μαῦρα καὶ ἐσθεσμένα νεκρίκως ὅμιματά της, διτὶ τὴν ἀπειλεῖ διὰ τοῦ δακτύλου καὶ ὅτι ὁσμὴ ἐπιθανάτιος ἐξέρχεται τῶν ἴματίων αὐτῆς. Ἀδύνατον εἶναι νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ τις αὐτὴν τὴν ἰδέαν, ητις εἶναι μὲν φαντασιώδης, ἀλλ' ἐν τούτοις τὴν βασανίζει φρικωδῶς. Ἐπεμψα τὰ προσκαλέσωσι τὸν ἱατρόν μου, ἀλλὰ λείπει εἰς Πορτίκην, ἔστειλα δόμοιάς καὶ εἰς τὸν τοῦ πατέρος μου καὶ τὸν περιμένω ἥδη μετὰ θανατηφόρου ἀγωνίας.

Οἱ μαρκήσιος ἐκάθισε, ὑπὸ σφοδρᾶς ταραχῆς κατεχόμενος καὶ συλλογίζομενος τὴν παράδοξον σύμπτωσιν τοῦ γεγονότος τούτου μὲ τὴν ἐπίσκεψιν ἣν εἰς τὴν ἐπαυλιν ἔκαμε.

— Θεέ μου, τί ἔχεις; ἀνέκραξεν δὲ ἐξάδελφός του, ὡχριᾶς;

— Τίποτε, ἀπεκρίθη δὲ μαρκήσιος. Οἱ τί λέγεις εἶναι καταπληκτικόν. Δυστυχής γυνὴ, τόσον ὑγειής! . . . καὶ προσεπάθησε νὰ ἀναλάβῃ τὴν γαλήνην.

Ἐν τούτοις δὲ ἱατρὸς ἔφθασεν. Οἱ Εὔτύχιος τὸν ὀδηγγεῖ παρὰ τῇ πασχούσῃ καὶ δὲ μαρκήσιος τοὺς συνάδευσε μέχρι τῆς θύρας, περιμένων τὴν ἐπιστροφήν των μετὰ σφοδρῶν παλμῶν, ἐν μέσῳ σκληρῶν βασάνων. Ἐπὶ τέλους ἡ θύρα ἤνεῳχθη καὶ δὲ ἱατρὸς ἐξῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Εὔτυχίου.

— Τί λέγετε; τί φρονεῖτε; ἀνέκραξεν δὲ σύζυγος μετὰ φωνῆς θρηνώδους.

— Οὐδὲν δύναμαι ἀκόμη νὰ εἴπω, ἀπεκρίθη δὲ ἱατρὸς. Τὸ κακὸν καὶ τοι δρυμόν, εἶναι ὅμως εἰς τὴν ἀρχήν του οὐδέποτε εἴδον παραπλήσιον πάθημα. Άκολουθήσατε τὰς ὁδηγίας μου, καὶ αὔριον τὸ πρωὶ θὰ ἐπανέλθω.

— Αὔριον; ἀνέκραξεν δὲ Ἱερώνυμος ὅχι, ἱατρὲ, μὴ μῆς ἐγκαταλείψητε! θυσιάσατε τὴν νύκτα ταύτην καὶ θὰ ἀναγνωρίσωμεν γενναίως τὴν ὑπηρεσίαν σας. Αὔριον; ἀλλ' ἔως τότε τὶ δύναται νὰ συμβῇ; Οἱ Εὔτύχιος ἤνωσε μὲ τὰς τοῦ Ἱερώνυμου τὰς παρακλήσεις του, καὶ δὲ ἱατρὸς ὑπεσχέθη νὰ μείνῃ καὶ ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ Εὔτυχίου εἰς τὸ δωμάτιον τῆς πασχούστης.

Οἱ Ἱερώνυμος διῆλθεν ὅλην τὴν νύκτα, τὴν φρικωδεστέραν τῆς ζωῆς του εἰς τὸν ἀντιθάλασμον τῆς Φιορίλλας. Οσάκις ἡ θύρα ἤνοιγετο ἔτρεχεν ὄπως μάθη τι, ἀλλὰ τὰ νέα ἥσαν πάντοτε δυσάρεστα, δὲ ἱατρὸς ἐφαίνετο τεθλιμένος καὶ ἡ θέσης τῆς Φιορίλλης ἐχειροτέρευεν ἐπὶ μᾶλλον. Οἱ διηγήτο περὶ τῆς ὁπτασίας της, οἱ παράδοξοι καὶ ἀσυνεπεῖς λόγοι της ἐπροξένουν φρίκην. Αἱ νοση-

ραὶ κρίσεις διεδέχοντο ἀλλήλας σφοδρότεραι καὶ πρὸς τὸ πρώτη προσεκάλεσαν ὥντα ιερά, διότι μόλις ἐδύνατο νὰ κοινωνήσῃ τῶν μυστηρίων. Ἐψαλον τὰς δεήσεις τῶν ἀγωνιῶντων, καὶ δὲ ιερώνυμος γονυκλινῆς ἦνωσε τὰς ἴδιας του, περιμένων νὲ ἀκούση τὰς ἐναγωνίους φωνὰς τῆς ἀσθενοῦς. Μετὰ τὴν κοινωνίαν αὕτη ἡσύχασεν ὀλίγον, αἱ ἀλγηδόνες τῆς ἐφάνησαν ἐλαττωθεῖσαι καὶ ἐπεσεν εἰς ὅπνον βαθύν. Οὐ Εὔτύχιος ἀνέλαβε ἐλπίδα τινὰ, ἀλλ᾽ δὲ ιερὸς ἔνευσε τὴν κέφαλὴν ὡς σημεῖον κακούν.

— Αἱ θεῖαι καὶ ἀνθρώπιναι βοήθειαι, εἴπε πρὸς τὸν ιερώνυμον, τῇ ἐπρομήθευσαν τούλαχιστον θάνατον εἰρηνικόν.

— Αποθνήσκει, ἀνέκραξεν δὲ ιερώνυμος, καὶ ἐγὼ εἰμί...

Η ὁμολογία ήτη ή συνείδησις τῷ ἀπέσπα εξεπνευσεν ἐπὶ τῶν χειλέων του, δε τὸ Εὔτύχιος ὠχρὸς καὶ τρέμων ἐφάνη εἰς τὴν θύραν. Οὐ ιερώνυμος προσήλωσε τὰ βλέμματά του ἐπ᾽ αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῶν ἡλιοιωμένων χαρακτήρων του διέκρινε τὴν ἀλήθειαν. Η Φιορίλλα ἀπέθανε καὶ ή ἀθάνα καὶ γλυκεῖσα ψυχὴ τῆς ἀπέπτη πρὸς τοὺς οὐρανοὺς, διόπου τέλος ἡσθάνθη ἀνάπτασιν μετὰ τοσούτων ὠρῶν ἀγωνίαν.

Οὐ Εὔτύχιος ἐδρέφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐξαδέλφου του καὶ ἐθρήνησε μετ' αὐτοῦ τὴν νέαν του σύζυγον, τὴν τόσῳ σκληρῷς ἀρπαγεῖσαν. Ἀλλ᾽ δὲ ιερώνυμος δὲν ἐδύνατο νὰ τῷ παρέξῃ παρηγορίαν, διότι ή συνείδησις του τῷ ἀνεμίμνησε τὸν ὄρκον καὶ τὴν ἐπιορκίαν του. Οὐ φονεὺς τῆς Φιορίλλης δὲν ἤτον αὐτός; Δὲν ἤτο ή μνηστή του, τὸ φιλέκδικον ἐκεῖνο πνεῦμα, τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο φάντασμα ὅπερ ἐξῆλθε τῆς ἀδύσσου ὅπως τιμωρήσῃ τοὺς ἐνόχους; Ἐπηύξανε δὲ τὴν θλιψιν του, καὶ τὰ βάσανά του ή παρουσία τοῦ Εὔτυχίου, οὐ ἐπρόδωσε τὴν φιλίαν.

Τῇ προφάσει δτι ἦν κεκοπιακῶς ἀπεσύρθη καὶ θέλων τὴν ἴδιαν στιγμὴν νὰ τρέξῃ εἰς τὴν ἐπαύλην καὶ λάβῃ ἐξήγησην μὲ τὸ τρομερὸν πλάσμα, διπερ κατώκει αὐτὴν εἴτε μάγος ἤτο, εἴτε δάκμων καὶ τῷ κάμην νὰ αἰσθανθῇ τὸ βάρος τῆς ἐκδικήσεώς του, ὥδευσε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν ἐπαύλην καὶ εὑρέθη μετ' οὐ πολὺ εἰς τὰς θύρας αὐτῆς.

Σημαίνει τὸν κώδωνα, σημαίνει ἐκ νέου, σείει τὴν θύραν μετὰ σφοδρότητος, ἀλλ᾽ οὐδεὶς τῷ ἀποκρίνεται. Περιμένει στιγμάς τινας καὶ ἐκ νέου σημαίνει ἀλλ᾽ ή αὐτὴ ἐπικρατεῖ σιγῇ.

· Αποφασίζει τέλος νὰ μεταβῇ εἰς μίαν καλύβην ἥτις ὑπῆρχεν ἐκεῖ πλησίον ὅπως λάθη πληροφορίας καὶ φέρη μεθ᾽ ἑαυτοῦ ἔτερόν τινα, τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὅποιου νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἐπαύλην. Εύρων λοιπὸν ἐν τῇ καλύβῃ μίαν κόρην, ἥτις ἐκλαθεν, δι μαρκήσιος τὴν ἡρώτησε περὶ τῆς ἐπαύλεως.

— Έκείνης, εἶπεν ή χωρικὴ τείνουσα τὴν χειρα, τῆς μεγάλης οἰκίας, ὅπισθεν τῶν πευκῶν;

— Ναι, ἔκείνης.

— Οὐδεὶς κατοικεῖ ἐν αὐτῇ.

— Ἀπὸ σήμερον ίτως, ἀλλὰ χθὲς καὶ ἀπὸ τεσσάρων μηνῶν ἔμενεν ἐν αὐτῇ μία γυνή.

— Ο Θεός νὰ μὴ τὸ δώσῃ, ἀπήντησεν ή χωρικὴ ποιοῦσα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ· ἡ ἐπαύλης αὕτη ἀνήκει εἰς τὸν πρίγγιπα τοῦ Σαλέρου καὶ ἀπὸ ἐτῶν μένει ἀκατοίκητος.

— Εἰς τὸν πρίγγιπα τοῦ Σαλέρου; ἀνέκραξεν δὲ ιερώνυμος, καὶ προσάσθημα ἀπαίσιον κατέλαβε τὸ πνεῦμα του.

— Ἐν τῇ ἐπαύλῃ κείνται τὰ μνήματα τῆς οἰκογενείας ταύτης, καὶ διὰ τοῦτο οὐδεὶς κατοικεῖ, διότι, προσέθηκε μεθ' ὑφους μυστηριώδους, εἴναι φαντάσματα.

Ο μαρκήσιος ἔκρυψε τὴν συγκίνησίν του ἀνθρωπος γινώσκων τὸν κόσμον δὲν ἡδύνατο νὰ συμμερισθῇ τὰς δημάδεις προλήψεις, καὶ ἥτο εὐκολώτερον εἰς αὐτὸν νὰ πιστεύσῃ εἰς ἀπιστίαν τινὰ ἢ εἰς κακουργίαν μᾶλλον παρὰ εἰς ἐπιρροὴν δυνάμεως ἀοράτου. Ἐπέμεινε λοιπὸν εἰς τὸν σκοπόν του.

Η νέα κόρη προσεκάλεσε τὸν πατέρα της δοτις εἰργάζετο ἐν τῷ κήπῳ. Καὶ οὗτος ἐλθὼν ἐδεσχιώσε τὴν διήγησιν τῆς θυγατρός του καὶ ἡρήθη νὰ συνοδεύσῃ τὸν μαρκήσιον· δὲ χρυσὸς ὅμως καὶ ἡ βεβαίωσις ἦταν τῷ ἔκαμε νὰ εἰσέλθῃ μόνος καὶ νὲ ἀναδεχθῇ ἀπασχαν τὴν εὐθύνην, τῷ ἐδώσαν τέλος θάρρος. Ἐπορεύθησαν λοιπὸν πρὸς τὴν ἐπαύλην, ἡ θύρα αὐτῆς ἡνεῳχθή εὐκόλως θραυσθέντος τοῦ κλειδίου εἰς πρώτην βίσαν.

Τὰ πάντα ἥσαν σιωπηλὰ καὶ ἔρημα, παντοῦ ἐρείπια καὶ δείγματα παρακυῆς, ἀτινα δι μαρκήσιος δὲν εἰχεν εἰσέτι παρατηρήσει. Άν καὶ κατειλημένος ὑπὸ φρίκης, εἰσῆλθεν δημως ἀφέως ἐν τοῖς δωματίοις οὐδὲν ἵγνος κατοίκων. Φθάσας εἰς τὴν θύραν τοῦ προδόμου, δὲν ἐγνώριζε τόσῳ καλῶς, εἰσέρχεται, ἀλλὰ πρὸς μεγίστην του ἐκπλήξιν εύρισκεται ἀπέναντι παρεκκλησίου, εἰς δὲ τὸ μέρος ἐξ οὖ ἄλλοτε ἔβλεπε τὸν Βεζούβιον δ-

πήρχε θυσιαστήριον ἔχον ἄνωθεν μέγαν σταυρὸν, καὶ πρὸς ἀριστερὰν ἀντὶ τῆς θυρίδος ὅθεν ἐξήρχετο ἡ ἄγνωστος ὅπως ἔλθη εἰς προϋπάντησί του, ὑπῆρχε κλίμαξ κατερχομένη εἰς ὑπόγειον. Οἱ εἰρώνυμος ὅπισθιοχωρεῖ ἐκπληκτος, διότι ψυχρὰ πνοὴ θανάτου θωπεύει τὸ πρόσωπόν του. Ἐκπέμπει κραυγὴν τρόμου καὶ μὲ ἀνωρθωμένας τρίχας φεύγει διὰ μέσου τῶν ἐρήμων δωματίων. Ή τύψις τοῦ συνειδότος καὶ δόρδος τὸν καταλαμβάνουσι «Δίς ἐπιορκε» φωνὴ τις τρομερὰ πλήσσει τὰ ὤτα του. Νομίζει δὲ τὸν καταδιώκουσιν, διὰ τούτους εἰς τὴν παγετώδη πνοήν. Τὸ λογικόν του πλανάται, ἐξήρχεται δρομαίως καὶ ἐπανέρχεται ὡς φρενιτιῶν εἰς Νεάπολιν.

Η φρίκη τὸν παρακολουθεῖ αὐτὸς δὲ δεστὶ οὐδέποτε εἰσῆλθεν εἰς ἐκκλησίαν εἰμὴ διὰ νὰ ἴδῃ ὁραῖς γυναικας καὶ ἀκούσῃ μουσικὴν, καταφεύγει ἐν τῇ πρώτῃ ἢν ἀπήντησεν, ἐλπίζων δὲ τὰ φαντάσματα, ἀτινα τὸν παρακολουθοῦσι, δὲν θὰ τολμήσωσι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν ἵερον τούτον τόπον.

Ο ναὸς ἦτον ἐστρωμένος κατάμαυρα, τὰ κηρία ἐφώτιζον ὥχρως ἐπὶ τοῦ θυσιαστήριου, ἐν μέσῳ δὲ τοῦ χοροῦ ἔκειτο φέρετρον κεκαλυμμένον μὲ μέλαν ἐπίκροτον ὑφασμα, κεκοσμημένον μὲ πολυτελὴ οἰκόσημα, καὶ πέριξ ἔχον πολυαρίθμους λαμπάδας. Οἱ περικυκλοῦντες τὸ φέρετρον ἱερεῖς ἐρράντιζον αὐτὸ δι' ἀγιασμοῦ καὶ ἔψαλλον τὴν νεκρικὴν ἀκολουθίαν. Οἱ Ἱερώνυμος ἐξεπλάγη δι' ὅτι ἔβλεπε, διότι δὲν ἦτο ὥρα καθ' ἣν συνήθως ἐψύχαλλοντο νεκρικαὶ ἀκολουθίαι, ἐθεώρησεν ὅθεν πέριξ αὐτοῦ καὶ ἀνεγνώρισε τὴν ἐκκλησίαν, ἐν ἣ τὸ πρώτον συνήντησε τὴν φρικώδη ἄγνωστον. Ἐπλησίασε μετὰ διπλασίας ταραχῆς, καὶ ἰδὼν τὰ οἰκόσημα τοῦ φερέτρου ἡπόρησε, διότι ἦσαν τὰ τῆς οἰκογενείας του. «Φιορίλλα» ἀνέκραξε φωνὴ τις ἐνδόμυχος, ἀλλὰ τὸ φέρετρον δὲν ἦτο γυναικός ἀπευθυνθεὶς λοιπὸν πρός τινα τῶν Ἱερέων,

— Τίνα κηδεύετε, πάτερ; τῷ εἴπε;

— Τὸν μαρκήσιον Ἱερώνυμον Κοσέντσα, τῷ ἀπεκρίθη φωνὴ πενθύμῳ δὲ Ἱερέως τοῦτο ἀκούσας δὲ Ἱερώνυμος ἔπεσεν ἀναίσθητος.

὾τε συνῆλθεν εἰς ἕαυτὸν ἔκειτο κλινήρης ἐν τῷ δωματίῳ του. Εὑρόντες τινὲς τῶν γνωρίμων του αὐτὸν λυποθυμημένον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, τὸν μετέφερον εἰς τὸ μέγαρόν του, ὅπου ἔσπευσαν οἱ ὑπηρέται του καὶ διατρός του περὶ αὐτὸν, τεθλιμένοι καὶ ἀνήσυχοι, διότι πολλαὶ ὥραι εἴχον πα-

ρέθει καρδίας ἐκείνος νὰ συνέλθῃ σχεδὸν δὲ εἶχον ἀπωλέσει τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν ζωογονήσωσιν. Άνοιξας τοὺς ὄφθαλμοὺς ἐθεώρησε πέριξ αὐτοῦ, νομίζων δὲ ἐξήρχετο ἀπὸ κόσμου σκοτεινοῦ καὶ πλήρους φρικωδῶν μυστηρίων. Αἰσθανόμενος δὲ μεγίστην ἀδυνατίαν, καὶ ἐν ἐκλυτικῇ καταστάσει διατελῶν, προσεκάλεσεν ἵερα ὅπως ἐξομοιογηθῇ, καὶ τὸν συμβολαιογράφον του ὅπως κάμη τὴν διαθήκην του.

Ἐν περιπτώσει θανάτου ἄνευ τέκνων κατέστησε τὸν Εὐτύχιον κληρονόμον τοῦ μεγαλητέρου τῆς περιουσίας του μέρους. Καὶ τῷ ἄφοτε μὲν πολλὰ, ἀλλ' ἡ δυστυχία τὴν δόποιαν τῷ εἴχε προξενήσει δὲν ἐπανωρθοῦστο διὰ θησαυρῶν. Αντήμειψε γενναίως τοὺς ὑπηρέτας του, καὶ μία τῶν τελευταίων θελήσεών του ἦτο, ἀν δὲ οἰκογένεια τοῦ πρίγγιπος τοῦ Σαλέρνου συγκατένεις, νὰ ἐκθάψωσι τὰ δεστρὰ τῆς κομίσσης Βικτωρίκης, ἐνταφιασθεῖσης πρό τινων ἐτῶν ἐν τοῖς οἰκογενειακοῖς μνημείοις του Σαλέρνου, ἐν τῇ ἐπαύλει αὐτοῦ, καὶ νὰ ἀποθέσωσιν αὐτὰ πλησίον του εἰς τὸν τάφον τῆς οἰκογενείας του. Η διάταξις αὕτη ἐξεπληρώθη καὶ οὕτω μετὰ τὸν θάνατόν του ἐτελέσθη ἡ ἔνωσις, τὴν δόποιαν δὲς ζῶν ἀπέκρουσεν.

Ἐξέπνευσε τὸ αὐτὸ διπέρας, ἀφοῦ ἐξομοιογήθη εἰς τὸν πνευματικὸν αὐτοῦ πατέρα τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος του, καὶ ἐδιηγήθη εἰς αὐτὸν τὰς τρομερὰς περιστάσεις, ἔνεκ τῶν δόποιων ἐλειποθύμησεν εἰς τὸν ναὸν.

Τὸν ἐνεταφίασαν δύο ἡμέρας μετὰ τὴν Φιορίλλαν, καὶ δὲ Εὐτύχιος ἀπαραμύθητος ἤκολούθησε τὴν κηδείαν του. Τὰ ἀγαθὰ ἄτινα ἀποθηκάκων δὲ Ἱερώνυμος τῷ ἄφοτε διὰ τῆς διαθήκης του, οὐδόλως τὸν ἀπεζημιώσαν δι' ὅτι εἴχεν ἀπωλέσει.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].

ΑΓΓΛΟΔΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ.

(Συνέχεια, ἵδε φυλλάδιον 21).

Ο Λάσσεν διοικητὴς τοῦ Προβέστεν, ὁ κατέχων τὸ ἄκρον τῆς μεσημβρινῆς γραμμῆς ἡγωνίσθη μετὰ ἡρωϊκῆς ἀνδρίκης. Ο Νέλσων αἰσθανόμενος μεγάλως, διὰ τὸ σπουδαιότατον ὑποστερήση τὴν Δανικὴν γραμμὴν τῆς ὑποστηρίξεως τῶν κανονοστοιχῶν τῆς νήσου Αμάκη, διεύθυνε 4 πλοῖα κατὰ τοῦ Προβέστεν. Ο Λάσσεν ἀντέστη ἀμυνόμενος ἔως οὗ ἐφονεύθησαν πεντακόσιοι πυροβολισταὶ ἐκ τῶν ἐξακοσίων τοὺς δόποίους εἴχεν, ἔπειτα ἐδρέφθη εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τῶν 100,